

Pavīda vaizdelē

Ka tik Jozienē neklūto...

Bova laiks, kumet žmuonis iš vėnkėimiu i gīvenvėitē kielē. Ganīklas karviems atmatoudava vėsėms kopėtuo po vėina riežieli. Vėinuo ganīkluo bova prirėšta Jozienės Joudē, kėtuo – Ontienēs Šiemargē.

I trašū sandieli atvežē daug pėlnū maišū. Žmuonis mėsłjė, ka salietra. Bėndra nuosavībė, tanakti bėndrā ėr dalėjuos. Ontē bova bistriesnis – grėtiau apsėsoka. Ontienē šauk: „Tievā, tik nebarstīk salietras ont ganīkluos artėi Jozienēs robežiaus, ka trašas i anuos ganīkla nenutekieta! Juk tėik nešė, vargā...“ Vīrs paklausė patiuos. Po kėik laika pasėmatē ėr rezoltatā! Pasėruoda, baltė mėltelē bova priš varpotėnis kemikals. Vėsa Ontienēs ganīkla nugeda, lėka tik tas pašalīs pri Jozienēs robežiaus...

Sabalis

Mūsa mažėlis šou Sabalis bova asablīvā žmuogaus pruota. Bent jau pavīdiejē kap žmuogus. Dėdėliasis šou Lordis gīvena prirėšts pri būda. Tas mažėlis nosėneš kaula netuolėi dėdiuojė ėr jied: „Aš torio, vo to – ne! Ė to mon nieka nepadarīsi!“ Vo jėgu katės vadėni pri lakanīčė, ta Sabalis lak ė nenuoriedams. Vo jėgu nebgal, tad prikas bliūdali! Kou galiejė, dar nešė ožkastė. Vėina karta pagruobė bolkas abraka. Nunešė po vuobelė i ožkasė... Vo tən, kor bovosi, kor nebovosi, vėšta pereklē so vištītės. Pasėkapstė, pasėkapstė... Vo džiaugsma bova luobi atrados!..

Sosiedės

Tik saulė ispinda, tujau Pranienė su Kazienė– i kėima ont soulalė.
– Gėrdiejė, Pranienė, – Jozienės doktie būs muokīklas dėrektuorė!
–No, bet nomėj nieka nedėrb. Ni karvelės, ni kiaulelės... Vėsor apžielė!.. Truobuo stuotkā vėsomet neplautė...
–Vo Butkū Ontē seniūno tapa!
– Nier i kou paveizietė. Pupu pėds vuožė barzdo. Tik lėižovis.
– Nu, jo. So lėižovio marės išplak, so nagās sobėnės neatsėkasa! Valū Pranielis apie anou i laikrašti parašė. Īr ė nuotrauka: tėik parėtos, tėik pastatios!
– Ale tas Valū Pranielis tuoks čiuopelė atruoda, kad lig pėnkiū nesoskaita. Vo matā, dā i laikrašti paraša!.. Tik so paišelio anam ė dėrbtė!
– Ė anuo pati – čėpnuotės nabaštėks! Praded pėitus vėrtė – gala nier. Ė kuoki tən kūli verd?..
– Jog ėr anuos baba vėrtė nemuokiejė. Rusu laikās liōb pardavinietė tuokės posiau nupeštas mielėnas vėštas so vėsuom galvuom. Ana parsėnešė tou vėšta, ož karta i katėlāti – galva ėšsėkėšosi... Ondou atvėrė, vėšta katietė pradiejė!
– Liob sakītė, kad ana matuzuoliaus nabaštėks. Ėjė karvės mėlžtė i katėlāti. Nebrada ni vėina čīsta viedra!..Ė Pranelė doktie muokslus baigė.
– Matiau!.. Apsėdariusi kap nežmuogos. Basuoms kuojiems, isispīrusi i sportbatius. Soplīšusiuoms kelniems... Pasėlėnkė – marškiniū netor... Aš pri karvė tēp nėto! Pati nusėmaliauvuojusi, vo muotinā negal sėjuona išspruosavuotė: atėjė i bažnīčė – kap iš karvės sobėnė!..
– Matiau anou bažnīčiuo. Sosieds Pietris nosėpėrka mašinėlė ė atvežė.
– Kap nesėnė, tēp ė neėlgā!.. Krovėns pėjuoks! Iki pėrmuojė stolpa.
– Sūnos Stasioks žanėjės so Leliū Rima – rėk mašinas...
– Ale ta Rima varėniejuos varėniejuos Stasioka kap vėšta vabala ė prilėpa kap šūds pri kaliuošė. Ot, slinka patė gaus!.. Vėsė tən gol iki pėitu. Daržalis tuokė dėdoma ka šou, pakielės kuojė, apmīžto!.. Ė Rimas muotina vīžėnuo vežama. Omžėna sopoliū karalienė! Bet vėsas lėgas išsėlakstė, kumet sožėnuojė, ka mona kiaulė padviesė...

– Kad ēr tas Stasioks gers smertiou siūstē!.. No, bet muotina pati kriaučka – pasiūs Rimā jopelē.

– Kuoki tēn kriaučka?! Siūdēnaus... Pērma kodrēs sosékērpa – nogarā medžeguos pritrūka!

– Šiās laikās – ne dīvā ē be nogarā, ē be priekē. Gērdiejau, Pranienē, kad ē tava Dalē žanējēs so kažkuokiu iš Aprikas...

– Kuoks tava rēkals?! So savēm rūpinkēs! Ot žmuonis pavīdelninkā!.. Tik, matā, kētē rūp – savēs nemata!

Bēndradarbēs

Vēinuo tipinie pruovincējēs muokīkluo dērba vēsā netipinē muokētuojē Alduonē. Gera spēcelistē, muokētuojē iki kaulu smegenū. Vēsēms pruopagava pedaguogēnēs naujuovēs. Laikā, kumet muokētuojems nelēda ētē i bažnīcē, bova praējē. Tad Alduonē kuožna sekmadēini tēn ējē. Bažnīčiuo liōb oždegtē žvakelēs ta pri švēnta Jūzopa, ta pri švēnta Ontuona. Tonkē bēndradarbems liōb pasakuotē, kad dā iš anū laikū žmuonims sāžēnēs trūkst.

I tou patē muokīkla atējē dērbtē Eglē. Tuoki bēški lebeda. Ana nesēdžiaugē perdietā naujēs viejēs pedaguogikuo. Bet dērba nuošerdē vākams.

Alduonē ē Eglē sosēdraugava. Senbovē naujuokē liōb vadintē arbetas atsēgertē. Abēdvē liōb rokoutēis api bažnīcē, api darba... Liōb dalintēis nomēnē douna ē pīragās. Alduonē liōb patartē ē buitēnēs klausēmās, muokiejē patiešītē, kumet Eglē liob nesēsektē. „Po lītaus būs ē pagada!” – liōb sakītē.

Kumet Eglē sērga, Alduonē duomiejuos anuos svēkata, liōb sakītē: „Aš meldiaus ož tavi”. Vēinu žuodiu, žmuogus – nuors pri žaizdā diek.

Eglē daug dērba, ē anuos vākā pradieje laimietē. Ana baisē dīvījuos, ēšgērdosi Alduonē per puosiedi: „Īr žmuoniū, katrēi dērb senās metuodās ē dā laim”. Žuodē aiškē bova skērtē Eglē, bet ana nejiemē i galva.

Eglē kap vēsomet daug dērba vēinamē pruojektē. Ē ruodies, tēp neprastā pasēruošē, vo rezoltatā bova šēp sau. „Negi kas nuors pasēdarbava?..” – pamēslējē. No, ēr ēš tēkrūju. Ēš pašalēnē žmuogaus atsētēktēnā ēšgērda (tēksliau, tas ēš pavīda iskundē), ka Alduonē tor Vēlniou pažintiū ēr kad tēi žmuonis retkartēs pataisa rezoltatus.

Alduonē kap niekor nieka pasveikēna Egle so gēmēma dēino. Po vasaras atuostogu atsēnešē dēdēlē skanē vobulū pīraga, klausē: „ Kāp vasara? Kāp svēkata?”

Eglē šaltā borbtelejē: „Gerā”. Ē nuējē...